

90

Slow life

A woman with long brown hair, wearing a purple shirt and a dark vest, is sitting on a wooden deck. She is smiling and looking towards the camera. A large black and white dog is sitting next to her, looking towards the left. The background is a lush green landscape with trees and grass.

NAJPIĘKNIEJSZE
SŁOWA?
DAMY RADE!

Z **Aliną Markiewicz**, pasjonatką podróży, miłośniczką gór i przygody o jej życiu, domu w Podlesiach, który stał się pensjonatem dla niezwykłych ludzi, z których wielu zostało jej przyjaciółmi, psie Bernim, a także o innych ważnych sprawach

Rozmawia Iwonna Widzyńska-Gołącka
Zdjęcia: Robert Zembrzycki / Archiwum prywatne Aliny Markiewicz

Dziewczynki zwykle marzą o tym, by zostać księżniczką, piosenkarką, aktorką... Pani chciała być dziennikarką i zdobywać góry. Skąd takie pomysły?

Ja także chciałam być księżniczką, bo im się spełniają marzenia. Moje może były nieco inne niż wielu dziewczynek. Od zawsze miałam we krwi więcej testosteronu niż rówieśniczki, bo z rodzicami prowadziłam bardzo aktywny tryb życia. Na nartach nauczyłam się jeździć wcześniej, niż mówić. Robiłam dokładnie to, co oni: oni na rowery, to ja też, oni na pływalnię i nad jezioro, to ja też itd. I wcześniej niż „Plastusiowy pamiętnik” przeczytałam książki o Himalajach. Bohaterowie tych lektur mnie zaczarowali...

Jako nastolatka przeprowadziłam do gazetki szkolnej wywiad z Jerzym Kukuczka, światowej sławy polskim alpinistą, który właśnie zdobył koronę Himalajów. Pamiętam dokładnie, że było to 18 stycznia 1988 r., a ja miałam 11 lat. Zrozumiałam wtedy, że chcę być dziennikarką i pojechać w przyszłości w najwyższe góry.

Osiem lat później byłam na wyprawie życia: i to Karakorum zdobyło mnie. W radiu – mojej pierwszej pracy – prowadziłam wtedy wywiady z himalaistami i dlatego znalazłam się w polskiej grupie trekkingowej. Do dziś, gdy o tym pomyślę, ogarnia mnie poczucie szczęścia.

Jak tam było?

Niestety, z powodów zdrowotnych dla mnie nie było tak cudownie, jak mogłoby być. Mój młody organizm miał, jak każdy młody organizm, duże kłopoty z aklimatyzacją. Z biegiem lat to się poprawia... A ten wyjazd to był szalony zawrót głowy: spotkałam miłość, przyjaźń i miałam jednocześnie niesamowite samopoczucie. Możliwość przebywania z zimową wyprawą świętej pamięci Andrzeja Zawady była wartością najwyższej rangi.

Na szczęście całe życie byłam – dzięki rodzicom – typem sportowym, więc jakoś przeżyłam tę niesamowitą przygodę, pomimo marnej aklimatyzacji.

A Pani przygoda z telewizją? Jak to się zaczęło?

Wzięłam udział w castingu na reportera, prezentera telewizyjnego i przyjęto mnie. Zaczęłam pracować w zespole „Faktów”, które wtedy, tak jak ja w dziennikarstwie, raczkowały. Nie pasjonowałam się tematami politycznymi,

społecznymi, ciągnęło mnie w stronę stylu życia, sportu. Szybko jednak okazało się, że moja pasja, czyli wycieczki w góry i marzenia o kilkutygodniowych wyprawach nie bardzo mieszczą się w grafiku prac redakcji. Wtedy zaczęło się zainteresowanie w TVP1 zimową wyprawą na K2.

Zacząłam pracować z zespołem, który codziennie przygotowywał relację z K2 na antenie TVP1, ale po wyprawie, na pierwszy plan w sporcie znów wróciła piłka nożna i dyscypliny, które nie fascynowały mnie tak jak wyprawy, kolarstwo górskie i inne moje zainteresowania.

I co Pani zrobiła?

Kupiłam kamerę i z Darkiem Załuskim zaczęłam przygotowywać projekty związane z moimi pasjami i proponować je telewizji. Były to filmy właśnie o górach i ludziach gór. I wspaniale się złożyło, że zainteresowano się nimi.

I wtedy stało się nieszczęście. Spalił się Pani dom w Jurze Krakowsko-Częstochowskiej w Podlesicach. Przyjaciele namawiali, aby zrezygnować z tych zgliszczy i szukać czegoś innego. Czy to chęć postawienia na swoim, wbrew radom, upór, zdecydowały o tym, że postanowiła Pani go odbudować?

Spaliły się nie tylko ściany i meble, spaliło się także dziesięć lat mojego życia prywatnego z moim ówczesnym partnerem, znanym himalaistą. Razem kupiliśmy starą chałupę, razem ją remontowaliśmy, spaliły się więc także wszystkie wspólne pamiątki, zdjęcia, nasza wspólna praca, wspomnienia o spotkaniach z ciekawymi ludźmi, którzy tam bywali... I co z tym, co pozostało, zrobić? Zostawić? Sprzedać?

Często słucham swojej intuicji. I nie zawsze słusznie! Ale tym razem jej posłuchałam i postanowiłam odbudować ten dom. Nie miałam pieniędzy na wynajęcie całej ekipy remontowej, więc prace trwały parę lat. Jednak gdy podjęłam decyzję o odbudowie, przyjaciele zaczęli mnie wspierać. Jestem im za to bardzo wdzięczna. Martyna Wojciechowska w chwilach moich załamań mówiła „damy radę!”. I powoli, powoli dom się wznosił.

Jest zupełnie inny niż przed pożarem?

Czasami myślę, że ten pożar to jedna z najlepszych rzeczy, które mnie spotkały. Mogłam zbudować pensjonat, który stał się nie tylko moim domem, ale jednocześnie sposobem na życie. Podlesice to miejsce dla ludzi z pasją. W ten sposób spełniło się moje marzenie

Sama zrobiłam projekt i zaplanowałam wszystkie rozwiązania w domu. Budowa trwała już 3 lata, gdy moja przyjaciółka Dorota, żona Andrzeja Zawady, napisała, że wybiera się do Podlesic z kilkoma przyjaciółmi na

święta wielkanocne. Przeraziłam się – był już grudzień, a na budowie dopiero stawiano ściany... Gdyby nie moja mama i babcia, które stanęły na wysokości zadania i wśród robót budowlanych przygotowały pyszne święta, nie byłoby czym przyjąć gości.

I jak działa ten pensjonat? Przeznaczony jest tylko dla podróżników? A może i zwykli ludzie mogą się tam zatrzymać?

Pensjonat jest dla wszystkich i fakt, że goście wracają już po kilka razy pozwala mi bardziej optymistycznie myśleć o zobowiązaniach finansowych które jeszcze na długo zostaną po pożarze.

W Podlesicach serwowane są pyszne śniadania: dżemy, pasztety, pasty i sałatki. Gdy goście mają szczęście i w pensjonacie pojawiają się moja babcia i mama, to serwowane im są prawdziwe rarytasy.

W ciągu dnia wszyscy są zwykle na wycieczkach, więc jeżdżą na obiady gdzieś na szlaku. A wieczorami siadamy na tarasie, przy winie planujemy kolejne przygody. I czuję, że wiele z tych osób staje się moimi dobrymi znajomymi. Mam tego liczne dowody: przysyłają mi kartki, e-maile, płyty, przywożą własne przetwory – słoiki z konfiturami. Bo moim zdaniem ludzi przed wszystkim wiążą emocje i wspólne zainteresowania.

Aż nabiera się ochoty, aby zaraz spakować plecak i odwiedzić Pani pensjonat...

Zapraszam serdecznie. To tylko 2 godziny jazdy pociągiem z Warszawy do Zawiercia. Tylko proszę wcześniej o telefon, czy są miejsca.

Oglądam zdjęcia, na których widać Pani piękny dom. Przed nim siedzi wielki uśmiechnięty pies.

Och, tak. Pies, Berni, jest przede wszystkim podróżnikiem, wszędzie ze mną jeździł od szczeniaka. Zabierałam go w góry, przetrwał remont domu, spał w wozach transmisyjnych, chodził ze mną do pracy, jeździ na większość wypadów górskich i sportowych. Bardzo się kochamy. Zawsze o takim kompanie marzyłam...

Pani najbliższe plany?

Wróciłam po długiej przerwie do bardzo aktywnego trybu życia. Sport daje mi endorfiny, które są dla mnie największą radością, dlatego latem będę doskonalić umiejętności na desce wind surfingowej i na rowerze MTB. Chciałabym pojechać na włoskie CIA ferraty bo to świetna i bezpieczna zabawa. Wczesna jesień to początek sezonu narciarskiego i w tym roku zaplanowałam ostry start.

Dziękuję za rozmowę.

